

ВІЩУНКА

«**Т**и належиш іншому...»
Слова, що навіки закарбувалися в моїй свідомості. Запеклися там, мов болуче тавро. Слова, які вимовив Свят. Той, кому довіряла, і той, що брехав мені від початку. Він захищав мене, бо мусив, а не тому, що хотів. Серце похололо, забилося, мов ув'язнена в клітці пташка. Я стиснула й розтиснула кулаки, намагаючись не зірватися.
— Що ти зробив з моєю сестрою? Як ти передав їй вогонь? — У голосі бринів відчай, та я все одно позирнула на Свята, вкладаючи в цей погляд усі сили, які в мене лишилися.
У листі Аврори було чітко сказано, що трапилося, та я мусила почути це й від того, хто з нею скоїв невинуватне. Переконатися, що не марю. Бачать боги, краще б усе це було моєю галюцинацією. Свят. Ця квартира. Усе, що сталося. Кілька місяців тому я була звичайнісінькою божевільною, аж поки потрапила в Орден разом з батьком і дізналася, що насправді була ув'язнена у своєму тілі й не пам'ятала свого минулого життя. Та найгірше те, що за мною тепер нога в ногу всюди слідувала *смерть*. Бо я і була нею. Богинею смерті. Мораною. Тою, повернення якої боялися всі. Свят, не дивлячись мені у вічі, заговорив:

— Я дав їй своєї крові. Думав, це захистить вас обох, що вона отримає силу, та й по всьому. Я не знав, що це спричинить аж такі наслідки. Як і не знав, що Іванна забере Аврору, аби мати козир у рукаві. Правду кажучи, весь цей час я гадав, що твоя сестра... загинула в тій пожежі.

— Ти. Зробив. Мою. Сестру. Нечистю, — проскрипіла я крізь зуби, вимовляючи кожне слово окремо.

Свят захитав головою, прикусив губу й лише за хвилину мовив:

— Я ненавмисно, Зоряно. Хай що ти зараз думаєш, я хотів лише допомогти. Ми обоє бажали захистити тебе. І я, і Аврора.

— Вона була дитиною! — випалила я, не очікуючи від себе такого раптового спалаху люті.

Шибки в кімнаті затріщали від ожеледі. От-от — і розбилися б. Я стиснула кулаки й витріщилася на Свята, готова пропалити в ньому діру поглядом. Проте він не підводив на мене своїх медових очей. Відчував дещицю сорому за скоєне? Чи думав, як утримати мене, щоб виконати умову угоди й передати у власність богіві, від якого я колись утекла?

Серце закалатало ще несамовитіше, проте мені забракло сміливості щось зробити. Десь усередині мене таїлася сила, якої боявся чи не весь світ, але наразі я не відчувала себе сильною. Більше ні. Те, що єдиний, кому й справді довірилася, виявився тим, хто зробив мою сестру нечистю, тим, хто скористався мною, аби виконати умову угоди, остаточно мене зламало. Це означало, що я більше нікому не можу вірити. Усі навколо використовували мене. Грالیся мною, мов фігурою на шаховій дошці. І кожен гравець мав свої цілі. Хтось хотів мене вбити. А хтось — повернути власникові.

Думки загуділи, мов осиний рій. На уявних терезах я зважувала втечу й можливість лишитися. Наслідки обох варіантів. Я могла вирватися із цієї квартири й забути, що колись зустрічала Свята. Утекти. Сховатися. А що далі? Я знала напевне: мене неодмінно знайдуть приспінники Іванни. Вони не захищатимуть. Не намагатимуться вберегти. Не шукатимуть разом зі мною Книги. Не допоможуть знищити свою покровительку. Вони вб'ють мене, щойно зустрінуть. Тоді татова вбивця не отримає належного покарання, сестра ніколи не стане вільною, домовика не перестануть використовувати, а мавка, якій була обіцяна свобода, не вийде з прірви між трьох світів.

Хай як я переконувала себе в протилежному, виборі насправді в мене не було. Я мусила лишитися, адже сама не впоралася б. Мусила повірити тому, хто мене обманув, лише на підставі того, що потрібна йому жива. Бо як ні, то приречу багато життів на гибель.

Зітхнувши, я задумалася про те, що порадив би мені тато. Уявила його обличчя. Згадала голос. Затремтіла від болю, який охопив тіло від самої згадки про татову смерть. Ні, він ніколи не кинув би рідних. Він хотів би іншого. Щоб я помстилася за нього й визволила всіх невинних. Зокрема й сестру.

Саме тому, стоячи поряд із тим, хто нагло мною скористався, я вибрала... не тікати. Зостатися там, куди привела мене доля, й спробувати взяти все у свої руки. Перестати бути шаховою фігурою й очолити гру.

Пальці запекло від криги, що вмить намерзла, а зі стелі вже давно без упину падав сніг, вкриваючи паркет білим килимом. Квартира стрімко перетворювалася на льодяну печеру. Я проковтнула тугий клубок, що нагромаджував слова посеред горла, і таки підвела погляд на Свята.

— Чому ти уклав ту угоду? — спитала я. — Поясни мені. Прошу.

Мені треба була причина. Гідна відповідь, яка б усе пояснила й розставила крапки над «і». Можливо, якби він мені це дав, я змогла б пробачити. Можливо, був ще шанс довірі відродитися. Однак Свят не дивився мені у вічі. І не відповідав.

— Як я можу належати комусь? — не вгавала я. — Людина не може бути чиеюсь власністю.

Він захитав головою і замружився так, наче відчував біль.

— Ти — не людина, Зоряно, — нарешті хрипко відповів він. — І ти його дружина.

— Дружина? — перепитала я, хоч і знала відповідь напевне.

Справді, дружина. Нехай легенда про Морану й виявилася почасти брехнею, але не зовсім. Богиня смерті не завжди була богинею смерті. Раніше вона жила з Купалом й уособлювала весну. Що ж сталося? Чому вона — я — пішла? Що зробила, щоб заслужити покарання ув'язненням у людському тілі? Впевнена, причина не лише в Іванні. Я відчувала, що не знаю найголовнішого. Проте вже не сумнівалася: від Свята не дізнаюся нічого. Злість на нього зростала, мов сніжна лавина, підіймалася вверх горлом й осідала в роті гострою кригою. Сила наростала, відгукуючись на мої емоції.

— Обережніше із силою, — попередив Свят, коли у вікнах шибки затріщали від візерунків, що на ньому з'являлися.

Проте зупинити цього не могла.

Я хотіла кричати так, як репетувала тоді, у бібліотеці Дому. Хотіла зруйнувати все довкола й нарешті почути тишу. Тишу своїх думок, у яких біль — від втрати батька, зради, страху, усього жаху, що осів у душі, — ні на мить

не стихав. Вікно затріщало ще дужче, і наступної миті таки тріснуло. У кімнату ввірвалася завірюха. Свят кинувся до мене й несподівано взяв мої руки. Його дотик майже обпікав — був гарячий, наче лава. Його пальці раптом засвітилися й змусили відтанути мої долоні.

Я швидко закліпала, з подивом дивлячись на наші руки.

— Як? — глянула я на Свята.

Нарешті він дивився на мене. Уже без тривоги, страху й провини. А з бісиками в очах. Здалося, ніби хтось перемкнув у ньому вимикач і справжні емоції сховалися, повернувши зухвальство та грайливість, які були його звичною маскою.

— Я бог вогню, забула? — підморгнув він мені.

«А я думала, що бог брехні», — додала подумки, проте вголос не сказала нічого, вражена прямим поглядом, що, здавалося, у мені щось розпалював. Змушував танути, як сонце — кригу.

— Схоже, нам знову доведеться спати в одній кімнаті, — додав Свят, подивившись на розбите вікно й купу снігу, що вже зібралася під нашими ногами.

Я, попри свою образу на нього, зашарілася, а по тому, опустивши погляд, висмикнула свої руки з його. Краще вже змерзнути, ніж знову піддатися чарам Свята.

— Ти можеш заночувати на кухні. Упевнена, там є канапа, — запропонувала я.

Він пхикнув:

— Так нецікаво.

— А спати з чужими дружинами цікаво? — підняла я одну брову.

— Цікаво їх зігрівати, коли вони того потребують. — Він знову потягнув свої руки до моїх, але я вчасно відсахнулася, ледь не впавши через сніг, що вже підтанув. Напевно,

сила бога вогню змушувала все закрижаніле негайно перетворюватися на воду.

— Ти нестерпний, — вирвалося майже риком.

— А ти прекрасна, — всміхнувся він.

Знову закортіло його вдарити, та я стрималася. Більше не торкатимуся цього брехуна. Ніколи! Нас пов'яже спільна ціль: знайти Книги, перш ніж до них дістанеться Іванна, — та й більш нічого.

— Що ж, — почала я, вирішивши, що найкраще нам триматися ділових стосунків. — З чого ми почнемо пошуки Книг?

— Спочатку я відновлю сили, — мовив Свят, окинувши мене поглядом згори вниз. — Тобі теж не завадить перепочити. А потім вирушимо до моїх друзів.

— Друзів? — вирячилася я.

— Ти здивована?

— Не думала, що в богів є друзі.

— Може, в інших немає, та я у Явосвіті вже давно і працюю не сам.

— То перетворити Аврору на істоту допоміг хтось іще?

Свят спантеличено витріщився на мене. Уперше за весь час, що ми були знайомі, його щоки порожевіли.

— Це не... Я все поясню.

— Байдуже, — зневажливо кинула я. — Сестри не оживити, але ти можеш допомогти мені звільнити її. Разом зі своїми друзями, хай ким вони є.

Свят ніяково кивнув.

— Ти в боргу перед нею, пам'ятай про це.

— Ніколи не забував, — прошепотів він. — Але спочатку ми мусимо зробити щось із твоєю сутністю. Вона проривається назовні після довгих років сну й може... не-нароком когось убити.

Я опустила розгублений погляд на свої руки, які досі поколювало, і помітила, що вони знову закрижаніли. Якщо так піде далі, то чи до снаги мені контролювати себе? А що, як випадково когось заморожу? Або ж сама замерзну уві сні?

— Мені й справді треба відпочити, — промовила я думки вголос і сховала руки в складках своєї сукні, заляпаній кров'ю. — І перевдягнутися.

— Речі в шафі, — відповів Свят. Кутики його губ чомусь хитро припіднялися: — Але вони не такі, як ти... звикла.

Набурмосившись і підійшовши до шафи, я відчинила її і побачила всі відтінки рожевого. Цього кольору були не лише дурнуваті шпалери, а й увесь одяг на вішаках.

— Хто, в біса, тут живе? Чи жив?

— Це квартира моєї подруги. Вона віщунка.

— *Непроста*? — здивувалася я. Чомусь думала, що всі *непрости* в Ордені, але, ймовірно, були й ті, хто ніколи до нього не приєднувався.

— Так, — підтвердив Свят.

— Отже, ти дружиш з *непростою*, — підсумувала я, звертаючись радше до самої себе, ніж до Свята.

— І ти будеш вражена, з ким іще, — всміхнувся він.

Уявляти, хто ще міг допомагати Святові, я не хотіла, але таки запитала:

— Не розкажеш?

— Гадаю, лишу це на потім.

З моїх уст вирвалося обурене пирхання. Чому я не здивована? Напевно, сенсу щось випитувати у Свята взагалі не було.

— Тож... Вибирай, що хочеш. Упевнений, Мальва не буде проти, — сказав Свят і, підійшовши до дверей, кинув погляд на шафу, про яку я на мить забула.

Рожевий. Рожевий. Рожевий.